

מסורת הש"ס

(א) [גיטין נה: עדיות פ"ז]
 (ב) [מ"ט, (ז) ז"מ סו. כתובות
 ק; ג] [כתובות פו. גיטין
 מט:; ד] שבת קנב:
 תרומות פ"א מ"א,
 (ה) [שבת קנג.], (ו) ז"ל
 סבירא ליה. יעב"ז,
 (ז) כריתות פ: יתא. ע"ש
 דאיתא רבי אליעזר וע"ש
 תו' ית. ד"ה בלגו],
 (ח) [כריתות כז ב:],

הגהות הב"ח

(ה) גזר נזר לקיימן ית' להם
 (הב) שנה ושקל ית' וסוף
 (הג) שנה (שמיני מלה שמו)
 (הד) תאמיר ויז' ס"א
 מנפני שרצה דרון
 מנפני: "ש"י ד"ר
 (הו) שנה קטנה דלכל: שנים
 (וז) ועשרים שנים
 (זח) מיניע ליה. ז"י ע"י
 פרק האשה ד' פט:
 (זט) ר"ח לנחמ' ית'
 פ"ן שמיני. ז"י ע"י
 פירשו כלן לפי סדרתם
 ית' חלה גורמן שנה ואחיל
 חילן שנה גורמן חמשה לא
 גורמן י"ח כאלן בקטנה לא
 גורמן חמשה ית' חמשה לא
 גורמן ד' י"ח ע"י פ"ש
 אלל קטן לא גורמן חמשה
 דלת ית' שוואלן מזה
 פ"ש דל' חמשה ית' חמשה ית'
 חמשה נמי גורמן ע"י
 אכרחי חמשה
 לפ"ש דל' חלה גורמן
 בקטנה חמשה חס חמלה
 בחמשה דלוח"ה קטנה
 ית' כן מלה לפ"ש:

מִימַנְעֵי וְלֹא נִסְבִּי לָהּ. הוֹאִיל וּלְעוֹלָם הָיָה יְכוּלָה לִמְאֵן מִפְּנֵי חֲרָפוֹתָהּ
אֲבָל קָטָנָה בְּגוֹל יָדָהּ וְסָבַר מִפְּיִיקָנָה לֵּה כֹל שֶׁנֶּחֱמָה עַד שֶׁיִּצְבּוֹר זְמַן
מִיָּחוּנָה: מֵאֵי שָׁנָה ^(א) דִּאֲכַלָּה בְּסָרוּמָה. אִם הִשְׁתַּחֲוֵּתָה אִמָּה לְכַהֵן:
וּמֵאֵי שָׁנָה חֲדָשָׁה. שֶׁלֹּא הִשְׁתַּחֲוֵּתָה אֲבִיבָה בְּקֻטְמוֹתָהּ שְׁאִין יִשְׁוֹאִיָּה גְמוּרִין
דְּלֵא אֲכַלָּה כְּדַתָּנָה כִּי' אֲלֵמָּה לֹא

דלא אכלה כדחנן כ"י אלמא לא
אכלה: על החרש שהשיא אציה.
בקטנותה שיוצאה בגט ואפי' משתדיל
ואין אציה מקבל גיטת מקצלתו היא
יוצאה ואפי' ג' קדושים גמורין היו
וגירושא בלא דעת הו' גיטא יאכלי
וגירושא יוצאה לרצונה ושלם לרצונה:
ועל קטנה בם ישראל יתומה הישארת
ע"פ אמה שאוכלת בתרומה אע"פ
שאין נישואיה נישואין גמורים אכלה
בתרומה דרבנן כן אוקיימנא בהאשה
רבה (לעיל דף טז): ואילו חרש לא
אכלה. מדשבהק לחרש קדעסיק
כלה ואפי' נקט קטנה ולא קמי ועל
החרש נישואת מעלה שמה שאוכלת
בתרומה: גזירה שמה יאכלי חרש
בחרש. והאי לאו שינויא מעליא
הוא מה לי פקח בחרש מה לי
חרש בחרש שניה אין נשואין ואם
זו מותרת אף זו מותרת שהרי ד'
היתר שלהו אילו משום דלאו בני
עונשין נינהו והו' קטן אוכל נבלות
אלא כולה משום גזירה שמה יאכלי
חרש בפקחת הוא דליכא עליה חיוב
מיתה כדאמר' במסקנא דמילתא
ולהכי נקט ברישא שמה יאכלי חרש
בחרש ולא נקט שמה יאכלי חרש
בפקחת משום דחרש בפקחת לא
מייחלף בפקח בחרש אבל חרש
אשת חרש מייחלפא בחרש אשת
פקח ויחד מייחלף חרש בעל פקחת
בחרש בעל חרש אבל קטנה לגדול
ליכא למיגור משום גדולה לקטן דאין
לקטן נישואין: וליכול אפי' חרש
בפקחת בתרומה דרבנן הא אית לה
נשואין מדרבנן: ומ"ש כ"י. לקמן
בעי תרייהו מנא לי' דהא אית לה.
והא לית לה: מיימנעי ולא נכדי לה.
אבל בקטנה לה מיימנעי דלמאי כלל.
דיעה: ממאנא. לית לה כתובה דהא
בעל כרחו נפקא: שנייה. מד"ס: אין לה
כתובה. דרבנן קנסוה כדאמר ביש
מומרות (לעיל דף פה א'): אילוניא. משום
דמקח טעות הוא: אבל יוצאה בגט
כ"י. מדיוקא דמתני' דקתני ממאנא
שמעין מינה טעמא משום דבעל
כרחו נפקא והיא יוצאה לית לה
אלמא יש כתובה להקטנה: אין לה
לשון

עליהם כלום. דאין להם דעם ואין מנהג יוטר ממה שהאיש רואה לישא אשה רחוקה להפסיד ולהיות נזוק מנכסיו מימנעו ולא נסבי לה: אין חייבין עניי דודאי אין לו שום קנין מה התורה: לרבות ולחכם הלך מה אדם לעשות כפי צרכיו ומה אדם בני ברית קין שלוחם בני צריחיהו הוא דאמר כר' אלעזר. כלומר מהא לא תלוי דגבי אשם תלוי כתיב אחת מכל וכל צדיק וסבור אין שם אלא אשמו וכל אחת מהן ולסוף נודע לו שהאדם חלבו כבסך שקלים חלל הכא השפסק תלוי וכל השפסק תלוי זה: מ"ט ד"א. כחש ליה לא השפיק צלוחא דריא אומה

חרש שנשא פרק ארבעה עשר יבמות ק"ג.

וַיֵּלֶךְ חֲרַשְׁתָּ לֹא אִבְרָהָהוּ. וא"ת מנלן אי משום דנקט קטנה דלמא כ"ש חרשת שלא תבא לכלל גדלות ואי הוה נקיט חרשת אכלה ה"א דקטנה לא אכלה כיון שבאה לכלל נישואין וי"ל דדייק מדלגא מנא חרשת צדדי קטנה: **שְׂמָא יַאבִּיז** חרש בפקחת. אבל

גוריון שלא תאכל קטנה בתרומה
דמשום זמן מועט לא גוריון שהרי
כשיגדל ויבעול יהיו קידושין לאוריייתא
וצירושלמי מפרש בקטנה לא גוריון
משום חניא שהיה הכל קופצין עליה
לישאנה ושמה דתרשת לא שייך האי
טעמא משום דתרשתה גרמה לה
ובקוג' פ' בהנזקין (גיטין ד' נה. ד"ה
בפסקת) דלא גוריון אטו קטן שישא
גדולה משום דלית ליה נשואין כדאמר
הכא ומילתא דלא שכיחא היא ואין
נראה דהא משאין סמוך לפירקין
מעליותא היא כדפ' (ע"ל דף סב:
ד"ה סמוך):

דָּרָמָא אָטִי לֵאמֹרֶכָּהּ בְּתֵרוֹמָה
דְּאוֹרִיִּיתָא. אֲכַל כְּטֻמְנָה
לְהָא אֲכַלָּה אֲלָף בְּתֵרוֹמָה לְרֵצֵן
כְּדִאֲמֵר בְּהֶאֱשָׁה רֵבָה (לֵעִיל דָּף 5
וְס) לֹא גִזְרֵי טָפוֹ לְאוֹרִיִּיתָא (ס) כִּיּוֹן
שְׁמַגִּיעַ לְכָלֵּל גְּדֻלוֹת:

דאס בן מימנע וואָ נסבי לאַ
וואָ משום שלא תהא קלה
בעיניו להוציאה לא חשו חכמים לכך:
מאן חכים למיעבד הכי. דוקא
במטלטלי תנן בהנזקין
(גיטין דף נט.) חרש רומן וגרמז אבל
במקרקעי לא ומה ששיעבד בכתובה
מקרקעי משום שהיה לו אפטרופוס
וגם זכין לאדם שלא בפניו. ר"י:
למה

סיה אמר רבא מאן חכים כרב מלכיו דגברא רבה הוא לשמשו מי לא זבנינן ליה כ"ש הכא דאיכא תרתין אמר שמואל "אשת חרש אין חייבין עליה אשם תלוי לימא 'תרומו ואם תרמו אין תרומתן תרומה ואלו הן חרש וזו שאינו שלו ועובר כוכבים שתרם של ישראל אפילו מתו תרומה הוא דאמר כרבי אלעזר דתניא ^אר' יצחק תרומת חרש לא תצא לחולין מפני שהוא ספק אי אשם תלוי נמי ליחייב ^בבעינן חתיכה משתי חתיכות ומי ממשתי חתיכות והתניא רבי אלעזר אומר ^גכוי חייבין על כל סבר כר' אלעזר בחדא ^דופליג עליה בחדא ואיכא אשי אמר שמואל אשת חרש חייבין עליה אשם תלוי מזו סבר לה כרבי אלעזר בעא רב אשי מ"ט דר' אלעזר דעתא קלישתא הוא ומיהו מספקא ל' אי דעתא צילותא

יבצן נשואין לחרש לא תקיפו לה רבנן כתובה מיניה דמפרש לקמן
 אע"פ שלא (נשא) תקנו לה חכמים כתובה הרי הוא כתב לה הואיל
 וכתב לה אין לה מתקנת חכמים: א"ר. דבעי לתימז לה כתובה
 איש היא ספק היה צו דעת ספק אין צו והבא עליה זבאש מלי
 בהית דשליחות נפקא לן (קדושין דף מא): מתאם גס אחס (במדבר ית)
 וככים אסר את של ישראל אפי' זבאש בעלים אינה תרומה. דבעין
 רומה ומומרת לזר ואי ספק הוא תרומה ויחזור ויתרוס (י) מיצעי ליה:
 אל כר' אלעזר דספק הוא וגיב' אשתו אע"ר דספק הוא אינה זבאש
 ומשמע חדא מתרתי שי' היתר ואיסור לפניו כגון אשתו וא"א עמו
 ולא ידע על אי זו זבא וכן חלב ושומן לפניו וסבר שתייהן שומן ואכל
 טעמיה נקבה וכל דהו אפי' בת דנקא והשתא דלא ידע מיצא אשם וזר
 היתר לא מייתי אשם מלי: כיו חייבין על חלבו אשם מלי. והא הכא
 דעתו מועטת שאין מחולד להצין כשאר בני אדם ומיהו מספקא
 היא וזמה שהוא נותן דעתו ועושה דבר דלא כוונתו כוונה
 אי

דעת ללולתא היא אי לא (שם). כרי. ספק בהמה ספק חיה, חייבין על חלבו אשם תלוי. כל חלבו בשוגג קסבור חיה הוא (בד"ת יז.).

עין משפט
נר מצוה

זא א מ' פ'ו מהלכות
 תרומות הלכה ג'
יב א מ'י שם הלכה ד'
 ועי' ג'י"ב:
יד ד ס'כ"ד מנהל'
 ארבות הלכה ה' סנה
 עשין מה טו"ש' אר"ע
 סמן קנח ספ"ק: ה'
יז א מ'י שם הל' ג'
 טו"ש' שם ספ"ק ד'
כ א מ'י שם טו"ש' שם
 ספ"ק:
כא ז מ'י שם ופ"א שם
 הלכה ג' סנה ז'
 טו"ש' שם ספ"ק ו' וסמן
 ס' ספ"ק ד'
כב א מ'י פ"א מנהל'
 ארבות הלכה ו' סנה
 שם טו"ש' שם י'
כג ט מ'י שם הלכה ה'
 טו"ש' שם ט"י ז'
כד י מ'י שם טו"ש' שם
 ס' ספ"ק:
כה ב מ'י פ"ח מנהל'
 שגנות הלכה ג'
כו א מ'י פ"ד מהלכות
 תרומות הלכה ג' סנה
 עשין קנח טו"ש' יו"ד
 סמן שלח ספ"ק:
כז א מ'י פ"ח מנהל'
 שגנות הלכה ג'

מזמור רע"י

[illegible]

לא תצא להורגין, והוא תרומה לאסור לגרים ויחזור ויתרוס הפקח אחרת, מפני שהורא טפח, אי דעת גלגלותא הוא לא (ספ), ברי. ספק נזמה ספק מיה, חייבין על חלבו אשם חלוי, אף על גב דליכא חמיכה אחת משמי חמיכות, אס חלבו חלבו נשוגג קצבור מיה הוא (בריות י).